

Onze politiciers hebben gekapituleerd voor de druk van de markten die willen dat de besparingen “eindelijk” worden doorgevoerd in België. Eeuwig ontslagnemend premier Letermé gaat, in opdracht van Zijne Majesteit Albert II, Koning der Belgen, een budget in elkaar knutselen dat onze sociale verworvenheden ernstig begint uit te hollen. Een staatsgreep op zijn Belgisch: het lijkt om te lachen, maar is allesbehalve grappig... Een regering zonder legitimiteit, ten dienste van het patronaat...

"Alle macht vloeit voort uit de natie", zegt de Grondwet. "De koning handelt onder dekking van de regering". Duidelijk niet! De koning heeft aan Letermé opdracht gegeven om een budget op te maken dat voldoet aan de "Europese vereisten" en om "structurele hervormingen" in gang te zetten voor de komende jaren. Beursblad L'Echo de la Bourse vertaalde dit onmiddellijk als "hervorming van het pensioenstelsel en het arbeidsmarktbeleid". Nochtans volgt deze opdracht geenszins voort uit "de wil van de natie", vermits er nog steeds geen regering is gevormd die het vertrouwen kreeg in Kamer en Senaat.

Volgens de Grondwet kunnen de fractievoorzitters in naam van de "hoogdringendheid" de notie van "lopende zaken" uitbreiden. Maar het is onaanvaardbaar dat dit zou worden uitgebreid tot het opmaken van een budget en het doorvoeren van "structurele hervormingen" gedurende meerdere jaren! Immers, vermits de regering ontslagnemend is, kan ze per definitie niet ten val worden gebracht door het parlement. Wat nu gebeurt is niet dat de Koning gedekt wordt door de regering, maar dat een regering van lopende zaken zich verstopt achter de Koning.

De "natie" wordt simpelweg buiten spel gezet. Dit is totaal ondemocratisch. Het kan erg paradoxaal lijken om over een Sterke Staat te spreken, gelet op de regimecrisis, maar toch is dit waar het op neerkomt. De aanslepende regeringscrisis vergemakkelijkt net de operatie: in de realiteit wordt de burgerlijke parlementaire democratie aan de kant geschoven om op kousenvoeten te evolueren naar een regime waar van bovenaf de wil van de markten, met andere woorden het grootkapitaal, wordt doorgedrukt, via de chantage van de ratingagentschappen.

Dit toont duidelijk de klasse-aard van de staat, het wezen van de instellingen en de ondergeschiktheid hieraan van de politieke partijen, zonder onderscheid, aan. Onnodig om terug te komen op de rol van de EU, een instrument bij uitstek op maat van het patronaat. De monarchie toont momenteel duidelijk haar sleutelrol als laatste reddingsboei voor de burgerij. Het parlement -de "vertegenwoordigers van de natie"- geeft carte blanche aan een regering die ze niet heeft aangesteld, en niet kan controleren. En alle partijen applaudiseren! De N-VA is tevreden: haar strijd is immers geen strijd voor het "Vlaamse volk", maar voor de Vlaamse patronen die een super-besparingsplan willen (of het nu op Vlaams of op federaal niveau door de strot van de mensen wordt geduwd). De PS en de sp.a zijn tevreden: deze partijen zijn zodanig overstag gegaan voor het

neoliberalisme dat ze vandaag bereid zijn om indien nodig het algemeen stemrecht met de voeten te treden. Het algemeen stemrecht waarvoor de Belgische arbeidersklasse verdorie drie algemene stakingen heeft moeten voeren, op initiatief van de BWP en haar "syndicale commissie" nog wel! Ook de groenen zijn tevreden: ook zij zijn zodanig verzonken in het neoliberale moeras dat hun slogans over "anders aan politiek doen" vandaag alleen nog neerkomen op zich anders neerleggen bij de dictatuur van de markten.

Sociaal verzet meer dan ooit nodig!

De progressieve krachten, en dan vooral de vakbonden, dragen momenteel een zware verantwoordelijkheid. De toestand is gevaarlijk. Ze spreidt mogelijk het bedje voor populistische krachten die nog reactionairder en autoritairder zijn dan wat we vandaag al kennen. De vakbonden hebben door hun passiviteit, door geen enkel initiatief te nemen om een massale beweging op gang te trekken rond duidelijke eisen ter verdediging van onze sociale rechten, van de sociale zekerheid, tegen het racisme, sexismen en nationalisme, de baan vrij gelaten voor dubieuze initiatieven zoals de Shame!-betoging, waar zelfs de (Belgicistische) fascistische Nation in konden meelopen...

In deze omstandigheden is het meer dan ooit nodig en dringend dat de vakbonden de stem van de tweeënehalf miljoen vakbondsleden laten horen, zoals wij al maanden verdedigen. Het verzet tegen het interprofessioneel akkoord moet met beide handen worden aangegrepen als een opstap om eindelijk het sociale verzet tegen de neoliberale soberheidskuur en voor een sociaal alternatief op gang te trekken. De grote lijnen van zulk alternatief zijn welbekend: "haal het geld waar het zit", uitbouw en versterking van de sociale zekerheid, uitbreiding van de openbare sector, een halt aan de flexibiliteit en bestaansonzekerheid, een arbeidsduurvermindering zonder loonverlies om iedereen een volwaardige job te geven, enz.

Onmogelijk in een klein landje met tien miljoen inwoners, in tijden van neoliberale globalisering? Het Tunesische volk, met evenveel als wij, bewijst dat het wel kan! De strijd van de onderdrukten en uitgebuitenen kan democratische en sociale overwinningen afdwingen. Het volstaat om ze echt te willen, om te durven, om allemaal samen in het verzet te komen: "nee aan de armoede, nee aan onrecht, nee aan bestaansonzekerheid! Laat het patronaat en de bankiers zelf opdraaien voor hun crisis!".

Een gezamenlijke strijd van de ganse werkende bevolking, mannen en vrouwen, Vlamingen, Walen en Brusselaars voor klare antikapitalistische eisen is het beste middel om een halt toe te roepen aan het nationalistische en ultraliberale opbod, en de voorwaarden te creëren voor een democratische en rechtvaardige hervorming van de staat, die zowel de volkeren als de mensen ten goede komt.